

Üzüntümüz Öfkemizin Tohumudur

Meydan Gazetesi

19.05.2014

13 Mayıs günü, Soma'da üç kuruş için yaşamalarını yeraltına hapseden madencilerin ölümüne odaklanmıştık. Aynı gün, İstanbul Bağcılar'da, yapımı devam eden bir rezidansın inşaatında çalışan bir işçi, çatıdan düşerek yaşamını yitirmişti. İki gün önce, bir başka işçi Aksaray'daki bir inşaatta, üç gün önce Sakarya'daki bir kanalizasyon inşaatında, dört gün önce Didim'de bir elektrik trafosunu tamir ederken...

13 Mayıs günü hepimiz Soma'ya odaklanmışken ve sonraki günlerde ölen madencilerin sayısının artmasını büyük bir üzüntüyle bekliyorken, Malatya'da bir şantiyede, üzerine dökülen kum yığınının altında kalan bir işçi yaşamını yitirdi. Ertesi gün, Diyarbakır'da elektrik akımına kapılan; bir sonraki gün Konya'da bir maden ocağında yaşanan göçük sebebiyle; bir sonraki gün Mardin'de başka bir inşaatta...

Devletin açıkladığı rakamlara göre Soma'da 301 maden işçisi, çıkan yangın sonucu zehirlenerek yaşamını yitirdi. "Şehit" denilen bu 301 işçi için, üç günlük milli yas ilan edildi. Devlet erkanı katliamın yaşandığı ilk günden bu yana, Soma'nın ne denli derin yaralar açtığına, bütün bir milleti hüzne boğduğuna ilişkin açıklamalar yaptı, duydukları "derin üzüntü"yü her fırsatta dillendirdi. Enerji Bakanı Taner Yıldız'ın ağlamaklı sesiyle yaptığı, artan her işçi ölümüne ilişkin bilgilendirmesinde; Cumhurbaşkanı

Abdullah Gül'ün yaşananlara dair hissettiği acıyı belirten konuşmalarında; Tayyip Erdoğan'ın Soma'ya ilişkin her cümlesinde bu “derin” üzüntüyü hissettik! Bu üzüntünün bir benzerini, katliamın yaşandığı madenin sahibi Alp Gürkan'ın yaptığı basın toplantısında da gördük.

Soma'da yaşanan katliamda yaşamını yitirenlerin sayısı artarken; Konya ve Zonguldak'ta iki madenci daha, yaşamını yitirdi. Yaşanan bu iki ölümse, Soma'daki katliamın aksine, devletin matem şovunda yer “bulamadı”.

301. Katledilen işçilerin sayısını ifade eden bu miktarı olağanlaştırmak, yaşamını yitiren madencilerin sayısını unutturmak zordur. O yüzden bu “rakam”ı normalleştirmekte zorluk çekenler çareyi, herkes gibi bu ölümlerin ardından “çok üzülmede” bulurlar. Üç kuruşa yerin yüzlerce metre altında çalıştırılanların, madenlerde çalışırken katledilen işçilerin ardından üzülme, yas tutmak, ağlamak her daim daha kolaydır. İşçileri yerin dibine, ölüme yollayan patronların da tek yaptığı budur. Bunlardan biri, 301 işçinin katili Alp Gürkan'ın yaptığı da budur, kendi elleriyle hazırladığı ölümlerin ardından devlet erkanı gibi “matem şovu”nda kendine uygun bir rol kapmak.

Patronlar, daha fazla para kazanma hırsını, şirketlerin çarkını, çalıştırdıkları işçilerin yaşamların-

dan döndürür. Yaşamlarını kazanabilmek için “her iş”i yapmaya mecbur bırakılanlarsa, yaşamları pahasına da olsa bu çarkı döndürmek zorunda bırakılır.

Soma Katliamı'nın ardından, canlı olarak yeryüzüne çıkabilecek kadar “şanslı” olanların yaşama tutunma hikayeleri, bugünlerde televizyon kanallarında dönmeye başladı. Son nefesine kadar arkadaşlarını kurtarmak için çabalayan madencilerin, borulara açtıkları temiz hava delikleriyle yeryüzüne ulaşmak için çırpınan işçilerin hikayeleri... 301 işçinin aksine, yeryüzüne sağ çıkmayı başarabilenlerin ağzından dökülen sözcükler bir bir işlenmeye başladı haber kanallarında. Sağ çıkanlar arasından madende çalışmaya devam edeceklerini söyleyenler, çaresizliklerine mahkum bırakıldı. İşçilerin katili patronlarsa, zenginliklerine zenginlik katabilmek için, yaşanan cinayetleri “facia, kader, kaza” diyerek olağanlaştırmaya devam etti.

Yaşadığımız coğrafyanın dört bir yanında işçiler, madenlerde, fabrikalarda, şantiyelerde, atölyelerde, tersanelerde ölmeye devam ediyor. Geçtiğimiz son beş ay içerisinde, iş cinayetlerinde yaşamını yitirenlerin toplam sayısı, tıpkı 301 maden işçisinin katledildiği Soma Katliamı gibi, benzer bir katliama denk düşüyor.

İşçileri yıllar boyu, taşeronlaştırma adı altında, güvencesiz koşullarda, uzun saatler boyunca, ölümler

burun buruna çalıştıran patronların güvencesi, devlet ve devletin çıkardığı yasalar oldu. İşçinin tazminatlarına el koyan, onu en kötü koşullarda çalışmaya mahkum eden, olası bir “kaza” sonrasında işçinin ölümüne sebep olanların tabi ki bir çekincesi olmayacaktı. Ne de olsa işçiye karşı birlik olmuş, daha fazla sömürmek ve daha fazla katletmek için el ele vermiş patron-devlet işbirliği vardı.

İşte bu yüzden, Soma’dan önceki maden katliamlarında göçük altında, tersanelerde kum torbası yerine ağırlık olarak kullanıldıkları filikalarda, şantiyelerde kaldıkları çadırlarda, çalıştıkları hidroelektrik santral (HES) inşaatlarında katledilen işçilerin ölümü ne kaderdi, ne de facia. Onları öldüren, “kaza” denilerek gizlenen, patronların kar hırsı, şirketlerin sömürü politikaları, devletlerin kapitalistlerle olan işbirliğiydi. İş cinayetlerinde katledilen 3-5 işçi zaten görmezden gelinirken, ölenlerin sayısı 10 olduğunda “kaza”ya, 20’ye ulaştığında “kader”e, 301’e çıktığında “facia”ya dönüştü.

İşçileri izbe bodrum katlarında, bir inşaatın çatısında, yerin kilometrelerce altında ölümüne mahkum edenler için yaşanan ölümlerin açıklaması kolaydı: Ya bizzat işçi kusurluydu ya da kader onlara çok acımasızdı. Geride kalanlara bağlanan maaşlarla, “çok üzüldük; acınız acımızdır” nidalarıyla, dökülen tim-

sah gözyaşlarıyla gizlenense, ölümlerin planlı işlenen cinayetler olduğu gerçeğiydi.

Bugüne kadar katledilen işçilerin ardından hep ölüme kader diyenleri, kaderlerine boyun eğenleri, içine atıldıkları çaresizlikleri kabullenenleri gösterdi devlet. Ne pahasına olursa olsun yüzlerce arkadaşının katledildiği madene geri incek olanları gösterdi. Devlet, madenlerde, şantiyelerde, fabrikalarda, tersanelerde çalışan her bir işçinin içinde bulunduğu çalışma koşullarına razı olmasını; şirketler işçilerin “kaderine razı olmasını” söyledi.

Yoksulluğa, patronlara, şirketlere, devlete ve ölüme direnenlerse kaderlerine razı olmadı. Yaşamı için direnenler, yaşamlarını çalanlardan hesap soranlar; işten atılma tehditleriyle, polis terörüyle, devlet baskısıyla yılmayıp, ne pahasına olursa olsun mücadele etti. Bugüne kadar patron-devlet işbirliğiyle katledilen her bir kardeşinin üzüntüsünü, yasını büyüterek öfkeye çevirdi.

Şimdi, Soma’da katledilen 301 madencinin ardından, bizlere yas tutmayı salık verenlere inat, hesap sormanın zamanıdır. Üzüntümüzü öfkemizin tohumu eyleyip, her yerde birlikte büyütme zamanıdır!

Anarşist Kütüphane

Meydan Gazetesi
Üzüntümüz Öfkemizin Tohumudur
19.05.2014

16.04.2020 tarihinde <https://meydan.org/2014/05/19/uzuntumuz-ofkemizin-tohumudur/> 'den alındı.

tr.anarchistlibraries.net